

Dosarul nr. 2rac-173/19

prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Central (R. Țurcanu)
instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (N. Budăi, N. Simciuc, I. Muruianu)

ÎNCHEIERE

24 aprilie 2019

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componență:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Mariana Pitic
Nicolae Craiu
Iurie Bejenaru

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Societatea cu răspundere limitată „Rovigo”,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Societatea cu răspundere limitată „Privat-Trans” împotriva Societății cu răspundere limitată „Rovigo” cu privire la încasarea datoriei, penalității contractuale, dobânzii de întârziere și cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei din 08 noiembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost respins apelul declarat de Societatea cu răspundere limitată „Rovigo”, a fost admis apelul declarat de Societatea cu răspundere limitată „Privat-Trans”, a fost casată parțial hotărârea din 22 iunie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Central și a fost emisă în această parte o nouă hotărâre,

c o n s t a t ă:

La data de 11 decembrie 2017, SRL „Privat-Trans” a depus cerere de chemare în judecată împotriva SRL „Rovigo” cu privire la încasarea datoriei, penalității contractuale, dobânzii de întârziere și cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că la data de 28 iulie 2017, SRL „Rovigo”, în calitate de client, a încheiat cu SRL „Privat-Trans”, în calitate de transportator, contractul pentru transportarea mărfurilor și comanda de transport nr.1044/17.

A invocat că în temeiul contractului nr.1044/17, reclamantul s-a obligat să presteze servicii de transport pârâtului, iar ultima să achite suma de 1100 de euro pentru serviciile prestate.

A menționat că, în baza scrisorii de transport internațional CMR seria MD nr.0266272, reclamantul a executat obligația sa de a transporta marfa în termen, fapt confirmat prin aplicarea ștampilei destinatarului pe CMR. A relevat că potrivit actului de predare - primire a lucrărilor îndeplinite seria nr. WI 9666337 din 08.08.2017, suma pe

care o datorează pârâtul față de reclamant este de 1100 de euro, ce constituie echivalentul a 23299,21 de lei.

A afirmat că în baza comenzii de transport nr.1044/17 din 28 iulie 2017, pârâtul s-a obligat să achite serviciile prestate în termen de 5 zile lucrătoare din momentul recepționării mărfii, adică cel târziu la 15.08.2017 pentru factura seria WI nr.9666337.

A susținut că până în prezent pârâtul nu a achitat nimic din datoria contractuală în mărime 23299,21 de lei, astfel, potrivit actului de verificare între reclamant și pârât, ultimul are o datorie pentru comanda de transport nr.1044/17 în mărime de 23299,21 de lei.

A indicat că, în scopul respectării procedurii prelabile referitor la neachitarea datoriilor potrivit comenzii de transport menționate mai sus, reclamantul a expediat pârâtului 2 pretenții la data de 23.08.2017 și la 30.08.2017.

A precizat că penalitatea calculată pentru perioada de 114 zile constituie suma de 26328,1 lei, iar aplicând prevederile art.619 alin.(2) Codul civil, constată că pentru comanda de transport nr.1044/17 din data de 15.08.2017 și până la data de 06.12.2017 dobânda de întârziere pe care o datorează pârâta constituie suma de 1298,37 de lei, precum și pentru înaintarea prezentei acțiuni reclamantul a suportat cheltuieli de judecată, compuse din taxa de stat în sumă de 1527,77 de lei și de asistență juridică în mărime de 4000 de lei, care urmează de a fi încasate din contul pârâtei.

A solicitat reclamantul SRL „Privat-Trans” încasarea în beneficiul său de la SRL „Rovigo” a datoriei în mărime de 23299,21 de lei, a penalității contractuale în mărime în mărime de 26328,10 lei, a dobânzii de întârziere în sumă de 1298,37 de lei pentru comanda de transport nr.1044/17 din 28.07.2017, a taxei de stat în mărime de 1527,77 de lei și a cheltuielilor de asistență juridică în quantum de 4000 de lei.

Prin hotărârea din 22 iunie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Central, a fost admisă parțial acțiunea, a fost încasat de la SRL „Rovigo” în beneficiul SRL „Privat-Trans” datoria în sumă de 23299,21 de lei, suma de 2164 de lei cu titlu de cheltuieli pentru asigurarea acțiunii, suma de 2000 de lei, cu titlu de cheltuieli de asistență juridică și taxa de stat în sumă de 698,97 de lei, proporțional părții admise din acțiune. În rest, acțiunea a fost respinsă ca fiind neîntemeiată.

La data de 03 iulie 2018, SRL „Privat-Trans”, reprezentată de avocatul Sergiu Cotruță, a declarat apel împotriva hotărârii primei instanțe, solicitând admiterea apelului, casarea parțială a hotărârii primei instanțe cu emiterea unei noi hotărâri privind admiterea integrală a acțiunii (f.d.130).

La data de 03 iulie 2018, SRL „Rovigo”, reprezentat de avocatul Tatiana Enachi, a declarat apel împotriva hotărârii primei instanțe, solicitând admiterea apelului, casarea integrală a hotărârii, cu emiterea unei noi hotărâri de respingere integrală a acțiunii (f.d.133).

Prin decizia din 08 noiembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău a fost respins apelul declarat de SRL „Rovigo”, reprezentat de avocatul Tatiana Enachi, a fost admis apelul declarat de SRL „Privat-Trans”, reprezentat de avocatul Sergiu Cotruță, a fost casată parțial hotărârea primei instanțe cu emiterea în această parte a unei noi hotărâri cu încasarea de la SRL „Rovigo” în beneficiul SRL „Privat-Trans” a sumei de 26328, 10 lei

cu titlu de penalități, a sumei de 1298,37 de lei cu titlu de dobândă de întârziere, suma de 1527 de lei taxa de stat achitată în prima instanță și suma de 4000 de lei cheltuieli de asistență juridică suportate în prima instanță. În rest, hotărârea primei instanțe a fost menținută.

În susținerea concluziei sale, instanța de apel a stabilit că, la data de 28 iulie 2017 între SRL „Privat-Trans” și SRL „Rovigo” s-au născut relații civile reciproce, reglementate de art. 980 Codul civil, fiind încheiată comanda de transport nr.1044/17, în temeiul căreia SRL „Privat-Trans” s-a obligat să transporte încărcătura SRL „Rovigo” din Italia în Republica Moldova, iar pârâtul s-a obligat să achite costul serviciilor în mărime de 1100 euro, prin transfer bancar, în decurs de 5 zile lucrătoare din momentul recepționării mărfii de către destinatar (f.d.13).

A stabilit instanța de apel că condițiile de transportare au fost indicate CMR, invoice, iar marfa, denumită utilaj, avea greutatea de 900 kg, cu volumul de 19 m³ și urma a fi încărcată la 04.08.2017 ora 08.00.

În același timp, Colegiul instanței de apel a reținut faptul că, în baza scrisorii de transport internațional CMR seria MD nr.0266272, efectiv a fost încărcată spre transportare marfa cu greutatea de 903,40 kg și cu cubaj de 17,4 m³ (f.d.16). Având în vedere parametrii mărfii încărcate și transportate, instanța de apel a respins afirmațiile SRL „Rovigo” despre aceia că reclamantul nu ar fi transportat toată marfa, or, indicii care caracterizează marfa prezentată spre transportare combat aceste argumente.

Dat fiind faptul că în apărarea sa SRL „Rovigo” a mizat doar pe aceia că reclamanta nu ar fi transportat toată marfa, iar acest argument a fost combătut cu probele prezentate de părți, instanța de apel a ajuns la concluzia certă cu privire la respingerea apelului declarat de SRL „Rovigo”.

Totodată, conform actului de predare-primire a lucrărilor îndeplinite din 08 august 2017, SRL „Privat-Trans” și SRL „Rovigo”, examinând rezultatele lucrărilor de transport al mărfurilor în traficul rutier internațional, au convenit că transportatorul a îndeplinit lucrările în întregime, spre plată fiind valabilă suma din contract în mărime de 1100 de euro, echivalentul a 23299,21 de lei (f.d.15).

A mai remarcat instanța de apel că, la data de 26 iulie 2017 a fost întocmită factura fiscală nr.9666337, conform căreia SRL „Rovigo” urma să achite suma de 23299,21 de lei, compusă din serviciile de transport și expediție Italia-Moldova, în baza de comanda de transport 1044/17 din 28.07.2017 (f.d.14).

Colegiul instanței de apel a menționat că, în temeiul actului de verificare din 07 noiembrie 2017, a fost reconfirmată datoria SRL „Rovigo” către SRL „Privat-Trans” SRL, care constituie suma de 23299,21 de lei (f.d.30).

În circumstanțele relevate, instanța de apel a stabilit că SRL „Privat-Trans” a îndeplinit integral obligațiile asumate, pe când SRL „Rovigo” nu a achitat în întregime prețul transportării încărcăturii, fapt care a cauzat prejudicii transportatorului.

În circumstanțele date, instanța de apel a considerat justă și soluția primei instanțe de admitere a pretenției cu privire la încasarea de la SRL „Rovigo” în beneficiul SRL „Privat-Trans” a datoriei în mărime de 23299,21 de lei.

A mai stabilit instanța de apel că pct.1.1 al comenzii de transport nr.1044/17 din 28 iulie 2017, la secțiunea „Termeni și condiții de achitare”, menționează că transferul bancar urmează să se efectueze în decurs de 5 zile lucrătoare, din momentul recepționării mărfii de către destinatar (f.d.13).

Conform pct.5 al comenzii de transport nr.1044/17 din 28 iulie 2017, eventualele încălcări a termenilor de achitare prevăzuți în contract sau comanda de transport, de la client se încasează o penalitate în mărime de 1% din suma creanței debitoare pentru fiecare zi de întârziere pînă la achitarea completă.

Astfel, Curtea de apel Chișinău a reținut că marfa a fost recepționată de către apelanta-pîrîită la data de 08.08.2018, fapt confirmat prin scrisorile trimise de SRL „Rovigo”, unde aceasta indică că nu are pretenții față de marfa ce a fost livrată de către reclamant și față de timpul livrării (f.d.49, 52-53, 99-100). Mai mult în cadrul examinării cauzei reprezentantul pîrîtului a menționat faptul că SRL „Rovigo” a recepționat marfa și că nu are pretenții la timpul livrării mărfii, respectiv este cert că marfa a fost recepționată la data de 08.08.2018, după cum este menționat și în actul de predare – primire. Instanța de apel a remarcat că pârâtul era obligat prin contractul de transport de marfă să efectueze transferul bancar în decurs de 5 zile lucrătoare, din momentul recepționării mărfii - 08.08.2018, însă SRL „Rovigo” nu și-a executat obligațiunile contractuale, astfel, din perspectiva prevederilor art.624 Codul civil, instanța de apel a încasat penalitatea calculată pentru perioada de 114 zile, ceia ce constituie suma de 26328,10 de lei. Concomitent, pârâtul este ținut și la plată dobânzii legale de întârziere în sumă de 1298,37 de lei (f.d.17-19, 20-22). La calcularea dobânzii de întârziere, prin prisma art.619 alin.(2) Codul civil, a fost luată în calcul perioada cuprinsă între 15.08.2017-06.12.2017.

În această ordine de idei, instanța de apel a aplicat prevederile art. 90, 94, 96 CPC și a încasat de la SRL „Rovigo” în beneficiul SRL „Privat-Trans” cheltuielile de asistență juridică în mărime de 4000 de lei, fiind o sumă necesară și rezonabilă.

Reieșind din faptul că instanța de apel a admis pretențiile cu privire la încasarea penalității și dobânzii de întârziere a majorat și quantumul taxei de stat, astfel a încasat de la SRL „Rovigo” în beneficiul SRL „Privat-Trans” taxa de stat în mărime de 1527,77 de lei.

La data de 18 februarie 2019, prin intermediul oficiului poștal, a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe cu emiterea unei noi hotărâri de respingere integrală a acțiunii.

În motivarea recursului a invocat că nu este de acord cu decizia instanței de apel, deoarece instanța de apel la emiterea acesteia a încălcat și a interpretat eronat normele de drept material aplicabile speței.

A susținut că instanța de apel nu a ținut cont de faptul că în cazul transportării mărfurilor voluminoase, de bază se consideră volumul și nu greutatea mărfii, deoarece anume lipsa spațiului reprezintă impedimentul în transportarea mărfii și nicidecum greutatea acesteia, reguli de bază pentru organizarea și transportarea mărfii, stipulate

expres în actele normative de rigoare, prevederi legale, pe care instanța de apel le-a interpretat și aplicat eronat.

A susținut că instanța de apel a ignorat totalmente atitudinea de bună-credință a recurentului-pârât, care a întreprins toate acțiunile posibile de a soluționa pașnic litigiul iscat din cauza intimatului, care nu a transportat cele 19 m³ stabiliți în contract, încărcând doar 17m³, din motivul prezentării mai devreme la locul de încărcare și ignorării solicitării de a reveni la locul de încărcare.

În acest sens, instanța de apel a desconsiderat faptul că aplicarea ștampilei pe CMR nu a făcut decât să confirme faptul recepționării celor 17m³ de către recurent, dar nu a întregii comenzi în volum de 19m³, precum a fost specificat în contract, iar alte acte nu au fost semnate de către pârât, anume din motivul necorespunderii prevederilor contractuale. Pe când instanța de apel a motivat eronat soluția de admitere parțială a acțiunii, bazându-se pe argumentul că SRL „Rovigo” a semnat actul de primire-predare a mărfii, fără a invoca careva obiecții. A subliniat că a semnat doar CMR, confirmând că nu are obiecții la cele 17m³ transportate, însă alt act sau factură nu a semnat.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Materialele dosarului atestă că decizia Curții de Apel Chișinău a fost emisă la 08 noiembrie 2018, însă la actele cauzei nu sunt date despre recepționarea acesteia de către recurent.

În circumstanțele date, recursul declarat de SRL „Rovigo” la data de 18 februarie 2019, prin intermediul oficiului poștal, este depus în termenul prevăzut de lege.

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de SRL „Rovigo” nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Prin urmare, argumentele recursului nu indică la încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Astfel, în sensul dat, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6 § 1 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, că nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes (cauza Rebai și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995).

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ține să menționeze că potrivit jurisprudenței CEDO, recursul trebuie să fie efectiv, adică să fie capabil să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Asito vs Republica Moldova, 10 iulie 2010, Meyer vs Germania, 22 martie 2016), însă motivele recursului, invocate în speță sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, care au fost apreciate corespunzător.

Astfel, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de SRL „Rovigo” ca inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, 431 alin. (2), 433 lit. a) și 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Recursul declarat de Societatea cu răspundere limitată „Rovigo” se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Mariana Pitic

Judecătorii

Nicolae Craiu

Iurie Bejenaru